

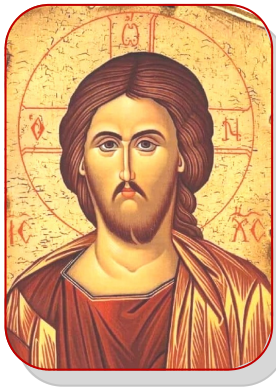
Η ΕΝΟΡΙΑ ΜΑΣ

« Έν ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν »

ΦΥΛΛΑΔΙΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟΥ
ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟ ❖ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2019 ❖ Αριθ. Φύλ. 100 (139)

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ 1ης ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΙΝΔΙΚΤΟΥ

Τό πρώτο κήρυγμα του Ἰησοῦ στή Ναζαρέτ

(Λουκά, 4, 17 – 22)

Και ήρθε στη Ναζαρέτ, όπου είχε μεγαλώσει. Το Σάββατο πήγε, όπως συνήθιζε, στη συναγωγή και σηκώθηκε να διαβάσει τις Γραφές.

Του έδωσαν το χειρόγραφο με τα λόγια του προφήτη Ησαΐα. Ο Ιησούς το ξετύλιξε και βρήκε το σημείο όπου ήταν γραμμένο το εξής:

«Το Πνεύμα του Κυρίου με κατέχει, γιατί ο Κύριος με έχρισε και μ' έστειλε να αναγγείλω το χαρμόσυνο μήνυμα στους φτωχούς, να θεραπεύσω τους συντριμμένους ψυχικά.

Στους αιχμαλώτους να κηρύξω απελευθέρωση και στους τυφλούς ότι θα βρουν το φως τους, να φέρω λευτεριά στους τσακισμένους, να αναγγείλω του καιρού τον ερχομό που ο Κύριος θα φέρει τη σωτηρία στο λαό του».

Ύστερα τύλιξε το χειρόγραφο, το έδωσε στον υπηρέτη και κάθισε. Τα μάτια όλων στη συναγωγή ήταν προσηλωμένα πάνω του.

Άρχισε τότε να τους λέει: *«Σήμερα βρίσκει την εκπλήρωσή της η προφητεία που μόλις ακούσατε».*

Ινδικτος και μετάνοια

Οι περισσότεροι Χριστιανοί αγνοούν ότι η 1η Σεπτεμβρίου είναι η αρχή του εκκλησιαστικού έτους για την Εκκλησία μας. Είναι η Εκκλησιαστική «Πρωτοχρονιά, λέγεται δε και «Αρχή της Ινδικτού». Η λέξις ινδικτος είναι λέξις λατινική (indictio), και εσήμαινε τον καιρό που οι αυτοκράτορες στη Ρώμη εισέπρατταν τους φόρους κάθε 15 χρόνια.

Κατά την εκκλησιαστική παράδοση, την αρχή της ινδικτιώνος είσηγάγεν ο Αύγουστος Καίσαρ (1 -14), όταν διέταξε την γενική απογραφή των κατοίκων του Ρωμαϊκού κράτους και την είσπραξη των φόρων, κατά την πρώτη Σεπτεμβρίου. Από του Μεγάλου Κωνσταντίνου (313) έγινε επίσημα η χρήση της Ινδικτιώνος ως χρονολογίας, έκτοτε δε ή εκκλησία Κωνσταντινουπόλεως μέχρι σήμερα εορτάζει την 1η Σεπτεμβρίου ως αρχή του εκκλησιαστικού έτους.

Η εκκλησιαστική ακολουθία για το νέο έτος που τελείται την 1η Σεπτεμβρίου είναι απαράμιλλου κάλλους ως προς το υμνογραφικό υλικό.

Πριν από λίγα χρόνια το Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως όρισε την 1η Σεπτεμβρίου και ημέρα αφιερωμένη στο φυσικό περιβάλλον.

Ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης εξηγεί τους 3 λόγους που η Εκκλησία εορτάζει την 1η Σεπτεμβρίου: «Πρώτον, επειδή και αυτή είναι αρχή του χρόνου. Ινδικτιών δε κατά την ρωμαϊκή, ήτοι λατινική γλώσσα, θέλει να πει ο ορισμός.

Δεύτερον εορτάζει η Εκκλησία, επειδή και κατά την σημερινή ημέρα, πήγε ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός μέσα στην Συναγωγή των Ιουδαίων, και δόθηκε σ' αυτόν το Βιβλίο του Προφήτου Ησαΐου, καθώς γράφει ο Ευαγγελιστής Λουκάς (Λουκ. δ').

Και τρίτη αιτία, για την οποία η Εκκλησία του Χριστού κάνει σήμερα ενθύμηση της Ινδικτού, και εορτάζει την αρχή του νέου χρόνου: είναι ότι διά μέσου της υμνωδίας και ικεσίας, οπού προσφέρομε στον Θεό αυτή την εορτή, ίσως ο Θεός γίνει ίλεως εύσπλαχνος, και ευλογήσει τον νέο χρόνο, και μας τον χαρίσει ευτυχή και γεμάτο από όλα τα σωματικά αγαθά.

Να φωτίσει τίς σκέψεις μας, για να περάσουμε όλο τον χρόνο με αγαθή συνείδηση ώστε να ευαρεστήσουμε στον Θεό, με την φύλαξη των εντολών του και έτσι να τύχουμε των αιωνίων αγαθών στον ουρανό». □

Η Ύψωσις του Τιμίου Σταυρού

(14 Σεπτεμβρίου)

Έθιμα της εορτής

Όταν επικράτησε ο Χριστιανισμός, η Αγία Ελένη αποφάσισε να βρει και να ξεθάψει τον Τιμίο Σταυρό και να τον στήσει μέσα στην Εκκλησία στα Ιεροσόλυμα για να τον προσκυνούν οι Χριστιανοί.

Πήγε λοιπόν η ίδια στα Ιεροσόλυμα και ζήτησε να μάθει σε ποιο μέρος ήταν θαμμένος ο Σταυρός. Όμως κανένας Χριστιανός δεν ήξερε να της πει. Εκείνοι που πριν από πολλά χρόνια τον είχαν θάψει βαθιά στο χώμα, είχαν πια πεθάνει. Έβαλε λοιπόν η Αγία Ελένη χιλιάδες εργάτες κι άρχισαν να σκάβουν όλα τα χωράφια εκεί γύρω. Ήταν σίγουρη πως θα ανακάλυπτε τον Σταυρό του Κυρίου.

Κάποια μέρα, καθώς βάδιζε μέσα σ' ένα χωράφι, πάτησε ένα χορτάρι και αμέσως μια γλυκιά μυρωδιά γέμισε τον αέρα. Η μυρωδιά προέρχονταν από το φυτό που πάτησε και αμέσως ζήτησε από τους εργάτες να σκάψουν ακριβώς εκεί. Ήταν, τελικά, το μέρος που ήταν θαμμένος ο Σταυρός. Το φυτό που αποτέλεσε σημείο αναφοράς ονομάστηκε βασιλικός και έκτοτε κάθε χρόνο στις 14 Σεπτεμβρίου τιμάται αναλόγως. Την ημέρα του εορτασμού της υψώσεως του Σταυρού οι ιερείς μοιράζουν βασιλικό στους πιστούς, για να τους υπενθυμίσουν τον τρόπο και το σημείο που βρέθηκε ο Σταυρός που μαρτύρησε ο Χριστός.

Με τον Αγιασμό και το βασιλικό της Υψώσεως του Σταυρού προετοιμάζεται το προζύμι της νέας χρονιάς, που τα παλαιότερα χρόνια οι νοικοκυρές χρησιμοποιούσαν για να ζυμώσουν το ψωμί αλλά και τα πρόσφορα. «Με του Σταυρού τον αγιασμό κάμνε το προζύμι για ούλο τον χρόνο» συμβούλευαν οι μητέρες τις θυγατέρες τους.

Το βασιλικό που έπαιρναν από τον ιερέα αρχικά τον χρησιμοποιούσαν για να σταυρώσουν το προζύμι και στην συνέχεια τον τοποθετούσαν μέσα σε ποτήρι με νερό ευελπιστώντας να βγάλει ρίζες για να τον ξαναφυτεύσουν.

Παραμονή της εορτής της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, συνηθίζεται να πηγαίνουν οι πιστοί στους ιερούς ναούς τους βασιλικούς που φροντίζαμε όλο το καλοκαίρι, για να τους μοιράσει την επομένη ο ιερέας στο εκκλησίασμα. Πρόκειται για ένα έθιμο αιώνων. □

Ἡ ὑπομονή χαριτώνει τόν ἄνθρωπο

Τοῦ ἁγίου Παΐσιου

Μία μέρα ἦρθε στό Καλύβι κάποιος καί μοῦ εἶπε:

- Γέροντα, πῶς μπορεῖς νά ἀντιμετωπίσεις τόν ἄλλον, ὅταν εἶναι νευριασμένος;
- Μέ τήν ὑπομονή!
- Καί ἂν δέν ἔχεις;
- Νά πᾶς νά ἀγοράσεις! Πουλᾶνε στά σοῦπερ –μάρκετ! ... Κοίταξε, ὅταν ὁ ἄλλος εἶναι μπουρνιασμένος, ὅ,τι καί νά πεῖς, δέν γίνεται τίποτε. Καλύτερα ἐκείνη τή στιγμή νά σιωπήσεις καί νά λές τήν εὐχή. «Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησόν με». Μέ τήν εὐχή θά καλμάρει ὁ ἄλλος, θά ἡρεμή-σει καί θά μπορέσεις μετά νά συνηθεῖς μαζί του. Βλέπεις, καί οἱ ψαράδες δέν πᾶνε νά ψαρέψουν, ἂν δέν ἔχει μπουνάτσα κάνουν ὑπομονή, ὥσπου νά καλωσυνέψει ὁ καιρός.

- Ποῦ ὀφείλεται, Γέροντα, ἡ ἀνυπομονησία τῶν ἀνθρώπων;
- Στήν πολλή..... ἐσωτερική τους εἰρήνη! Ο Θεός τήν σωτηρία τῶν ἀνθρώπων τήν κρέμασε στήν ὑπομονή. «Ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος, σωθήσεται», λέει τό Εὐαγγέλιο. Γι' αὐτό δίνει δυσκολίες, διάφορες δοκιμασίες, γιά νά ἀσκηθοῦν στήν ὑπομονή οἱ ἄνθρωποι.

Ἡ ὑπομονή ξεκινᾷ ἀπό τήν ἀγάπη. Γιὰ νά ὑπομείνεις τόν ἄλλον, πρέπει νά τόν πονέσεις. Καί βλέπω πῶς μέ τήν ὑπομονή σώζεται ἡ οἰκογένεια. Εἶδα θηρία νά γίνονται ἄρνια. Μέ τήν ἐμπιστοσύνη στόν Θεό τά πράγματα ἐξελίσσονται ὁμαλά καί πνευματικά. Μία φορά, ὅταν ἤμουν στήν Μονή Στομίου, εἶχα δεῖ στήν Κόνιτσα μία γυναίκα πού ἔλαμπε τό πρόσωπό της. Ἦταν μητέρα πέντε παιδιῶν. Μετά θυμήθηκα ποιά ἦταν. Ὁ ἄνδρας της ἦταν μαραγκός καί ἔπαιρνε πολλές φορές δουλειές μαζί μέ τόν μάστορά μου. Μιά κουβέντα νά τοῦ ἔλεγαν οἱ νοικοκυραῖοι, λ.χ. «μάστορο-Γάννη, μήπως αὐτό νά τό κάνουμε ἔτσι;», γινόταν θηρίο. «Εμένα θά μοῦ κάνεις τόν δάσκαλο;» τούς ἔλεγε. Ἔσπαζε τά ἐργαλεῖα του, τά πετοῦσε καί ἔφευγε. Ἀφοῦ παρατοῦσε τήν δουλειά καί τά ἔσπαζε ὅλα σέ ξένα σπίτια, καταλαβαίνεις στό σπίτι του τί ἔκανε! Αὐτή λοιπόν ἦταν τοῦ μαστρο-Γιάννη ἡ γυναίκα. Μέ αὐτόν τόν ἄνθρωπο δέν μπορούσες μία ἡμέρα νά καθίσεις, καί αὐτή χρόνια ζοῦσε μαζί του. Κάθε μέρα περνοῦσε μαρτύριο, καί ὁμως ὅλα τά ἀντιμετώπιζε μέ πολλή καλωσύνη καί ἔκανε ὑπομονή.

Ἐπειδὴ ἤξερα τὴν κατάσταση στό σπίτι, ὅταν τὴν συναντοῦσα, τὴν ρωτοῦσα: «Τί κάνει ὁ κυρ – Γιάννης; Δουλεύει;», «Ἐ, πότε δουλεύει, πότε κάθεται λιγάκι!». «Πῶς τὰ περνᾶτε;». «Πολύ καλά, Πάτερ», μοῦ ἔλεγε. Καί τό ἔλεγε μέ τὴν καρδιά της. Δέν ὑπολόγιζε πού ἔσπαζε τὰ ἐργαλεῖα του - καί ἀξίας ἐργαλεῖα—οὔτε πού ἀναγκαζόταν ἡ καημένη νά ξενοδουλεύει, γιά νά τὰ βγάλουν πέρα. Βλέπετε μέ πόση ὑπομονή, μέ πόση καλωσύνη καί μέ πόση ἀρχοντιά τὰ ἀντιμετώπιζε ὅλα! Οὔτε τόν κατηγοροῦσε καθόλου! Γι' αὐτό ὁ Θεός τὴν χαρίτωσε καί ἔλαμπε τό πρόσωπό της. Μεγάλωσε καί τὰ πέντε παιδιά της καί ἔγιναν πολύ καλά παιδιά. Μπόρεσε καί κράτησε τὰ παιδιά της.

- Γέροντα, πῶς μποροῦσε νά διακαιολογεῖ τόν ἄνδρα της;

- Μέ ἓνα καλό λογισμό: «Ἄνδρας μου εἶναι, ἔλεγε, θά πεῖ καί καμιά κουβέντα. Καί ἐγώ ἂν ἤμουν στή θέση του, μπορεῖ νά ἔκανα τὰ ἴδια». Ἐφήρμοζε τό Εὐαγγέλιο, καί ὁ Θεός ἔστειλε τὴν θεία Χάρη Του.

Ὅπως ἔχω καταλάβει, τὰ μεγαλύτερα σκάνδαλα, ὄχι μόνο στίς οἰκογένειες ἀλλά καί στά κράτη, γίνονται ἀπό τιποτένια πράγματα. Στὴν οἰκογένεια πρέπει ὁ ἓνας νά ταπεινώνεται στόν ἄλλον, νά μιμεῖται τις ἀρετές του, ἀλλά καί νά ἀνέχεται τίς ἰδιοτροπίες του. Γιά μιὰ τέτοια ἀντιμετώπιση πολύ βοηθᾶει νά σκέπτεται κανεῖς ὅτι ὁ Χριστός θυσιάστηκε γιά τίς ἁμαρτίες μας καί μᾶς ἀνέχεται ὅλους, δισεκατομμύρια ἀνθρώπους, ἂν καί εἶναι ἀναμάρτητος— ἐνῶ ἐμεῖς, ὅταν ταλαιπωρούμαστε ἀπό τίς ἰδιοτροπίες τῶν ἄλλων, ἐξοφλοῦμε ἁμαρτίες.

Τὰ οἰκονομαῖ ἔτσι ὁ Καλός Θεός, ὥστε ὁ ἓνας, μέ τό χάρισμα πού ἔχει, νά βοηθᾶει τόν ἄλλον, καί, μέ τό κουσούρι πού ἔχει, νά ταπεινώνεται στόν ἄλλον. Γιατί ὁ κάθε ἄνθρωπος ἔχει τὰ χαρίσματά του, ἀλλά ἔχει καί μερικά κουσούρια καί πρέπει νά ἀγωνίζεται νά τὰ κόψει.

Ἔδωσα ἓνα ξεσκόνισμα σέ κάποιον! Νά δεῖτε ὑπακοή πού τοῦ κάνει ἡ γυναῖκα του, ἂν καί ἔχει πολλές ικανότητες! Μπροστά της ἐκεῖνος εἶναι ἓνα παιδί. Αὐτή, μέ τὴν ὑπακοή πού κάνει, συνέχεια δέχεται, ἀποθηκεύει, θεία Χάρη, ἐνῶ ἐκεῖνος μέ τόν ἐγωῖσμό του συνέχεια διώχνει τὴν θεία Χάρη καί ἀδειάζει. Τελικά, ποιός εἶναι κερδισμένος; Βλέπεις, τό μυστικό εἶναι ἡ ταπείνωση. Ὅλη ἡ βάση ἐκεῖ εἶναι. Ὑπακοή, ταπείνωση. Ἄν ἐκεῖνος ἀναγνώριζε τὴν ἀδυναμία του καί ζητοῦσε βοήθεια ἀπό τόν Θεό, θά ἐρχόταν καί σ' αὐτόν ἡ θεία Χάρις. □

Άγιος Αγγελής

Την πρώτη του μηνός Σεπτεμβρίου, που είναι η αρχή του νέου έτους, η Εκκλησία εορτάζει και τιμά την ιερή μνήμη του αγίου νεομάρτυρα Αγγελή.

Νεομάρτυρες είναι οι Άγιοι που θυσιάστηκαν στα χρόνια της τουρκοκρατίας. Οι Νεομάρτυρες είναι οι πιο κοντά σ' εμάς άγιοι της εκκλησίας, που το μαρτύριό τους μας πείθει ότι πραγματικά η Εκκλησία και παλιά και τώρα είναι Εκκλησία Μαρτύρων.

Ο άγιος Αγγελής ήταν χρυσοχόος στην Κωνσταντινούπολη στα 1680, και ζούσε όμορφα και καλά με την γυναίκα του και τα έξη παιδιά τους. Την εορτή της Παναγίας, στις 23 Αυγούστου ο άγιος Αγγελής, με άλλους χριστιανούς και με μουσουλμάνους μαζί, πήγαν στο χωριό Άγιος Στέφανος, έξω από την Κωνσταντινούπολη, να διασκεδάσουν. Εκεί που διασκέδαζαν, άρχισαν να αλλάζουν τις σκούφιας τους και να γελάνε. Πήρε λοιπόν ο Αγγελής και φόρεσε ένα άσπρο τούρκικο σαρίκι. Αυτό ήταν αρκετό κι από δω αρχίζει η περιπέτεια και το δράμα του Αγίου. Οι μουσουλμάνοι, με τους οποίους διασκέδαζε ο Αγγελής, ήταν πρώην χριστιανοί, που αρνήθηκαν την πίστη τους κι έγιναν Τούρκοι.

Την άλλη μέρα, όταν οι Τούρκοι φίλοι του είδαν στην αγορά τον Αγγελή να φοράει τη ρωμαϊκή σκούφια του, άρχισαν να τον ρωτάνε·

- «Πώς λοιπόν φοράς ρωμαϊκή σκούφια; Εσύ δεν είπες χθές πως θέλεις να γίνεις τούρκος;».

Ο άγιος Αγγελής, παρ' όλο που νόμισε πως αυτοί αστειεύονταν, άρχισε να αρνιέται πως είπε τέτοιο πράγμα. Εκείνοι όμως επέμεναν κι έλεγαν πως έκαμε και ομολογία, κι όταν είδαν πως ο άγιος Αγγελής διαμαρτυρόταν και βεβαίωνε πως ήταν χριστιανός, τον πήραν και τον πήγαν στον κριτή. Αλλά και στον κριτή ο άγιος Αγγελής βεβαίωνε πως σαν χριστιανός φορούσε τη ρωμαϊκή σκούφια και πως ποτέ δεν σκέφτηκε και δεν είπε πως θέλει να γίνει Τούρκος ή πως έδωσε τάχα τέτοια ομολογία.

Τότε ο κριτής έστειλε τον άγιο Αγγελή στο βεζίρη, σε ανώτερο δηλαδή κριτή. Ο βεζίρης, όταν είδε τον άγιο Αγγελή, έξυπνο και νοικοκυρεμένο άνθρωπο, άρχισε να τον καλοπιάνει και να του τάζει πολλά, φτάνει μόνο να έλεγε πως γίνεται τούρκος.

Μα ο άγιος Αγγελής του είπε καθαρά και ξάστερα·

- «Εγώ γεννήθηκα χριστιανός, κι αν είναι να πεθάνω, χριστιανός πεθαίνω· όσα και να μου τάξεις, δεν αρνιέμαι τον Χριστό».

Ο βεζίρης οργίστηκε κι άρχισε τότε να φοβερίζει τον άγιο Αγγελή, που με περισσότερη τώρα γενναιότητα του έλεγε·

- «Ότι θέλεις κάμε· να με δείρεις, να με σφάξεις, να με ρίξεις στη φωτιά και στα θηρία, εγώ δεν αρνιέμαι το Χριστό και δεν τουρκεύω».

Τότε ο κριτής πρόσταξε κι έριξαν τον άγιο Αγγελή στη φυλακή.

Εκεί στη φυλακή συνεχίστηκε το μαρτύριο του αγίου Αγγελή. Κι ήταν τώρα πιο σκληρό, γιατί τον βασάνιζαν άνθρωποι δικοί του. Πήγε πρώτα στη φυλακή ένας γείτονάς του Μπέης και του είπε·

- «Φίλε μου, γιατί πας να πεθάνεις άδικα; Πες πως είσαι τούρκος και θα σ' αφήσουν ελεύθερο. Μάζεψε ύστερα τα καλά σου, πάρε τη γυναίκα σου και τα παιδιά σου και φεύγα σε ξένο τόπο».

Τέτοια κι άλλα έλεγε ο Μπέης κι ο άγιος Αγγελής είπε·

- «Να μη γίνει ποτέ και στα ψέματα ακόμα να αρνηθώ το Χριστό μου».

Πήγε ύστερα η γυναίκα του, και με φωνές και κλάματα του έλεγε να λυπηθεί τα παιδιά του και να τουρκεύσει. Μα ο άγιος Αγγελής όχι μόνο στάθηκε αλύγιστος, μα και στη γυναίκα του έδωσε να καταλάβει πώς να πεθάνει κανείς για το Χριστό είναι τιμή και δόξα.

Την άλλη μέρα ο βεζίρης θέλησε πάλι να ανακρίνει τον άγιο Αγγελή, κι όταν είδε πως εκείνος έμενε αμετακίνητος στην πίστη του, έβγαλε απόφαση να αποκεφαλιστεί.

Πρώτη Σεπτεμβρίου στα 1680 ο άγιος Αγγελής με το αίμα του σφράγισε την πίστη του στον Ιησού Χριστό και πήρε τη θέση του στη χορεία των αγίων Νεομαρτύρων της Εκκλησίας.

Οι χριστιανοί αγόρασαν το σώμα του Νεομάρτυρα και το έθαψαν στην νήσο Πρώτη της Προποντίδας. Στον άγιο νεομάρτυρα Αγγελή, όπως και σε πολλούς άλλους αγίους, εκπληρώθηκαν τα λόγια του Χριστού, ότι χαρά σ' εκείνους που θα κατηγορηθούν ψέματα και θα διωχθούν για μένα·

«Μακάριοί έστε όταν όνειδίσωσιν ύμᾶς και διώξωσι και είπωσι πᾶν πονηρόν ρήμα ψευδόμενοι, ένεκεν έμοῦ». Αμήν.

Από το βιβλίο: Επισκόπου Διονυσίου Λ. Ψαριανού, Μητροπολίτου Σερβίων και Κοζάνης.

Ο Θεόδωρος Ντοστογιέφσκι

Στά νειάτα του ο Θεόδωρος Ντοστογιέφσκι ήταν άθεος μηδενιστής. Μά σαν φυσική συνέπεια ήλθε, ότι κάποια ημέρα διέπραξε κάποιο αδίκημα. Καί κατέληξε στην φυλακή. Έκει άρχίζει για πρώτη φορά στην ζωή του νά διαβάζει τό Εύαγγέλιο. Καί καταλαβαίνει, ότι τό Εύαγγέλιο εΐναι ένας άμύθητος θησαυρός γνώσεων, ψυχολογίας, τρόπου ζωής ένας θησαυρός σοφίας, άνώτερης από όλες τίς έπιστήμες.

Άπο τότε ο Ντοστογιέφσκι καταφρόνησε τήν σοφία του κόσμου, πού τήν ήξερε, καί άφοσιώθηκε ολόψυχα στην διδασκαλία του Εύαγγελίου. Καί έζησε σαν χριστιανός, όσο πιο συνειδητά τό μπορούσε. Καί τό περιεχόμενο της ψυχής του τό άποτύπωσε στα βιβλία του, πού εΐναι γεμάτα από τό φώς του Χριστου καί τήν όμορφιά της Όρθοδοξίας.

Όταν ήρθε ή ώρα νά πεθάνει, εκάλισε κοντά του τά παιδιά του, γύρω από τό κρεβάτι του, καί τούς εΐπε:

- Παιδιά μου, ότι άπόκτησα στην ζωή μου, σας τό έχω δώσει. Όλη μου τήν περιουσία καί όλα μου τά πλούτη. Ένα πράγμα ήθελα νά τό κρατώ δικό μου μέχρι τήν τελευταία μου στιγμή, σαν τό πιο πολύτιμο θησαυρό μου: εΐναι τό Εύαγγέλιο αυτό, πού μου έδωκαν, όταν ήμουν στη φυλακή. Διαβάζοντας τό βιβλίο αυτό βρήκα τό φώς καί τήν αλήθεια. Άπό τότε τό έχω συνεχώς κοντά μου. Καί τό διαβάζω κάθε ημέρα. Αυτό τό εύλογημένο βιβλίο εΐναι ο πολυτιμότερος θησαυρός της ζωής μου. Μέχρι τώρα τό έχρειαζόμουν. Άπό εδώ καί πέρα δέν μου χρειάζεται πια. Αλλά δέν παύει νά εΐναι τό πολυτιμότερο άπόκτημα της ζωής μου. Γι' αυτό τώρα, πού δέν μπορώ πια νά τό κρατήσω άλλο, θέλω νά Σας τό εμπιστευθώ. Καί δικαιωματικά άνήκει σε σένα!

Καί λέγοντας αυτά τό έδωκε στον πρωτότοκό του υιο. Καί του εΐπε: - Άνοιξε το στο «Κατά Λουκάν» άγιο Εύαγγέλιο καί διάβασε τήν παραβολή του Άσώτου Υιο.

Άνοιξε τό Εύαγγέλιο ο πρωτότοκος καί άρχισε νά διαβάζει. Καί ο γέρο Θεόδωρος Ντοστογιέφσκι άκροάται μέ εύλάβεια. Καί κλαίει μέ συγκίνηση! Καί όταν τελείωσε εΐπε:

- Η παραβολή αυτή εΐναι ή περιλήψη του Εύαγγελίου. Μας δείχνει, πως ο Θεός βλέπει έμας καί πως πρέπει νά βλέπουμε έμεις τον Θεό. □

« Η ΕΝΟΡΙΑ ΜΑΣ »
ΦΥΛΛΑΔΙΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ
Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟΥ
Lagja " 11 Janari "
GJIROKASTER